

ĐÊM TIỀN ĐỒN

Áo trận phong sương dốc núi mòn
Rừng đêm cô quạnh mảnh trăng non.
Sông dài uốn khúc dòng không chảy
Vài mái tranh xiêu nóc chẳng còn!
Tiếng dế tí tê từng ngắt đoạn
Lập lòe đom đóm ngõ hồn oan!
Lung linh nổi chết màu sương đục
Rình rập đâu đây móng quỷ choàng!
Không gian hờ hững, quen bom đạn
Người lính nằm queo máu đã khan!
Chiến địa hận thù mờ khóe mắt
Một trăng tiêng nỗ bóng đêm tan

CAO NGUYÊN XỨ LẠ

Ta về nghe núi rừng than thở!
Liều rữ bên hồ dáng xác xơ...
Chiều xuống sương mù giăng bóng
nước,
Dốc buồn, nắng nhạt, gót bơ vơ!
Có phải xa lâu nên phố lạ?
Mà sao người cũ lại ơ hờ!
Giang tay ôm mối sầu quê mẹ
Phố nhỏ năm xưa đã hững hờ!

Đỗ Bình